

כירה פרק שלישי שבת

לח.

עין משפט נר מצוה

א ו מיי (פיג מהל' שנת הלכה ד) ופי' ה"ל כג סגמ לאון סה טור יע"ש א"ח סימן ש"ח סעיף ה': ח ב ג ג מיי פי"ג מהל' שנת הלכה ט סגמ לאון סה טו"ש א"ח סימן רנ"ג סעיף ה':

לענין רש"י

קורמ"ש. פירות העוזר (שי"ח בר).

מוסף תוספות

א. בבבלי ולא בשיל. מוס' הל"ש. ב. להניח. מוס' הל"ש. ג. אפי' לצורך מחר. מוס' הל"ש. ד. בתחילה. מוס' הל"ש. ה. דאסר. מוס' הל"ש. ו. [ו]החומר כל צורכין. מוס' הל"ש. ז. [ו]ישני לי' דהיא דלעיל מיירי בדביל ככאל ב"ד, והא דהבא בדביל כ"צ כרתינו בהרי"א, אפי"כ משום דסתם חמין ותבשיל כ"צ נמי משמע. מוס' הל"ש. ח. דלאו ראי' הוא. מוס' הל"ש. ט. מה הן משתין. מוס' הל"ש. י. אפי"כ משמע דכל דבר אסור להשוות ע"ג שאינה גרופה. מוס' הל"ש. יא. והאז קא משני י"א לתחילה הא דיעבד. מוס' הל"ש. יב. מקומקום של חמין, ואת"ל דדוקא היכא דלא בשיל כ"צ אסור להתווה, מ"ל דסבר דמתווין אפי' בשבת, דלא הוה קומקום של חמין, הוה כ"צ הוה. מוס' הל"ש. יג. [ו]אכתי תיקשי לן חמין אומק. יע"ש. יד. במודי, רש"י. טו. ובהך שניא נמי מררנא הא לקשיא מרד' מאיר אדר' בחמין. מוס' הל"ש. טז. דרי' מאיר, דמשני. מוס' הל"ש. יז. דבהיא שניא דהא בגרופה וכו' לא מתרצי כולהו פירכי דרי' יהודה, דהא אכתי קשה. מוס' הל"ש. יח. מפני שבצטמק ורי"ל, יע"ש. יט. ופירוקי דעבדי התמורה הכא לרי"ו, יהודה היינו לפירוק קשיא דתבשיל, וכי תיקשי לך מחמין לחמין מפנין פירוקי אהדרי ולא תיקשי לן מודי. יע"ש. כ. ואפי' בשוכה, וכ"ש בעובר ומשהה, רש"י. כא. [ו]אי במודי יביבעא לי' וכי הא במצטמק ופי"ל אי אסר במודי או שרי. מוס' הל"ש. כב. דאמר מצטמק ופי"ל אסור. מוס' הל"ש. כג. מיבעיא לי'. מוס' הל"ש. כד. דאיידי בי ר"מ, מוס' הל"ש. כה. ואי"ה היכי מייחריא? ממעשה דרי' יוסי, דלמא במודי הוה, י"ל. מוס' הל"ש.

רב נסים גאון

כירה. אמר רבי תינא כשהלך רבי יוסי לציפורי. הרב שר"ג לו לילך לציפורי הוא מפורש בבמה מיליקין [טו יט] יוסי ששתק יגלה לצפורי.

שכה קדרה. אליבא מאן דאסר: **המצטל צצפת**. משנה היא: **ולא שאל**. אבל היא דשכח קדרה לא שאל בין שוגג למוזד והכי דרש להו קמתא ולא פירש אי אשוגג מדמה לה ומותר לאוכלה אי אמוזד מדמה לה ואסור: **צמוזד נמי**. אם השקה על גבי כירה מצטד יוס יאכל: **דלא אסי לאיערומי**. ולעשות מוזד ולומר שוגג הייתי דלא נחשדו ישראל על השבתות: **דאסי לאיערומי**. דאיסור דצנן הוא וקילא ליה ואתי לשהוי מוזד ויאמר שכתמי: **מיסיצי שכה קדרה נו'** צשוגג. כגון האי דשכח יאכל צצפת: **צמוזד**. דלא שכה אלא הניח לא יאכל: **וצשר טרוף**. דגלי דעמיה דלא לאורחים קצעי לה: **וכל המצטמק ויפה לו**. כלומר וכן כל שאר המצטמק ויפה להם אסור לאוכלן אם השתן מוזד: **קסי מיהס**. צשלא צישל כל זכרו דיש חילוק בין שוגג למוזד צצפתה. קשיא בין לרעה ורב יוסף דשרו מוזד בין לרצ נחמן דאסר שוגג: **צשלמא לרצ נחמן**. מני לתרזי כי מניא ההיא דשוגג יאכל לפני גזירה דאמרינן לקמן דגורו על השוכחין וכי איתמר דר' חייא בר אבא דמרינא אליביה דשוגג אסור לאחר גזירה: **אלא לרצ נחמן ורב יוסף**. דאמרי אליבא דר' חייא בר אבא להתירא חף צמוזד: **אי קודס גזירה**. איתמר דר' חייא: **לא יאכל**: **ואי לאחר גזירה קשיא נמי שוגג** דאפי' שוגג הי"ל למוזד דאילו מנתי' קודס גזירה נשנית: **המצטל צצפת**. צדים דאיכא חיוצא דאורייתא: **וה"ס לטובה**. דהמשהה נמי מצטד יוס אם שכה צשוגג יאכל ואלא צמוזד השקה לא יאכל כאלו צשלה צדים צצפת: **קשיא דר' מאיר אדר' מאיר**. דמניא לעיל צריס פירקין [ח] לר' מאיר אליבא דרבי חמין אצל לא תצטיל ויפיה שרי חמין ותצטיל צישל כל זכרו: **וקשיא דר' יהודה אדר' יהודה**. דתסת לא"ר יהודה חמין ותצטיל והכא דאסר תצטיל צישל כל זכרו: **הא לנפתלה**. משנה קמיתא לשהות לנפתלה קמיידי והך צשהה ככר קאמר דמותר לאוכלה: **לאן בגרופה וקטומה**. ההיא דלעיל איירי בגרופה וקטומה דקמתי צה משהין על גבי גרופה וקטומה ואין משהין על שאינה גרופה ומה הן משהין על הגרופה צשהתנו לשהות ר"מ אומר כ"ו הלך אפי' לנפתלה שרי ר' יהודה והכא כשאינה גרופה הלך דיעבד אסר: **עבר ושהה צמוזד מאי**. מותר לאוכלה או לא: **חמין לא אסר**. דמנצטמק ורע לו: **ציוס אסר**. דמנצטמק ויפה לו: **מאי לאו לאוסו צצפת**. אסרין עליהן צצכילה: **לא לצפתה הצאה**. אסר להן עכשו שלא לעשות כן לשבת הצאה אבל צצכילה שרו: **מכלל דציוס מוזמקוס נו'**. צעיל היא: **והציוס לפניו**. צחול: **צעוזרדין**. שלצטמקו עד שנעשו דקות צעוזרדין קורמ"ש צלע"ו. ומדאמר ואכלנו הרבה מכלל דיפה להן:

שכה קדירה על גבי כירה ובשלה בשבת מהו אישתיק ולא א"ל ולא מודי למחר נפק דרש להו ^בהמבשל ^בבשבת ^בבשוגג יאכל במוזד לא יאכל ולא שאל מאי ול"ש רבה ורב יוסף דאמרי תרווייהו להיתירא מבשל הוא דקא עביד מעשה במוזד לא יאכל אבל האי דלא קא עביד מעשה במוזד נמי יאכל רב נחמן בר יצחק אמר בלאיסורא מבשל הוא דלא אתי לאיערומי בשוגג יאכל אבל האי דאתי לאיערומי בשוגג נמי לא יאכל מיתבי ^אשבח קדירה על גבי כירה ובישלה בשבת בשוגג יאכל במוזד לא יאכל בר"א בחמין שלא הוחמו כל צורכן ותבשיל שלא בישל כל צורכו אבל חמין שהוחמו כל צורכן ותבשיל שבישל כל צורכו בין במוזד יאכל דברי ר"מ ר' יהודה אומר חמין שהוחמו כל צורכן מותרין מפני שצצטמק ורע לו ותבשיל שבישל כל צורכו יפיה לו כגון כרוב ופולים ובשר ^גטרוף אסור וכל המצטמק ורע לו מותר קתני מיהא תבשיל שלא בישל כל צורכו בשלמא לרב נחמן בר יצחק לא קשיא כאן קודם גזרה כאן לאחר גזרה אלא רבה ורב יוסף דאמרי להיתירא אי קודם גזרה קשיא מוזד אי לאחר גזרה קשיא נמי שוגג קשיא מאי גזירה רב יהודה בר שמואל א"ר אבא אמר רב כהנא אמר רב בתחילה היו אומרים המבשל בשבת בשוגג יאכל במוזד לא יאכל וה"ה לשוכה משרבו משהין במוזד ואומרים שכחים אנו חזרו וקנסו על השוכה קשיא דר' מאיר אדר' מאיר קשיא דר' יהודה אדר' יהודה רב מאיר אדר' מאיר לא קשיא הא לכתחילה הא דיעבד דר' יהודה אדר' יהודה נמי לא קשיא כאן בגרופה וקטומה כאן בשאינה גרופה וקטומה איבעיא להו עבר ושהה מאי מי קנסוהו רבנן או לא ת"ש דאמר שמואל בר נתן א"ר חגיגא כשהלך רבי יוסי לציפורי מצא חמין שנשתהו על גבי כירה ולא אסר להן ביצים מצומקות שנשתהו על גבי כירה ואסר להן מאי לאו לאותו שבת לא ילשבת הבאה מכלל דביצים מצומקות מצומקות ויפה להן ניגהו אין דאמר רב חמא בר חגיגא פעם אחת נתארחתי אני ורבי למקום אחד והביאו לפניו ביצים מצומקות בעוזרדין ואכלנו מהן הרבה: ב"ה אומרים אף מחזירין: אמר רב ששת לדברי האומר

הא דבעו מר' חייא בר אבא שבת קדירה ע"ג כירה ובישלה בשבת, ודרש להו המבשל בשבת בשוגג יאכל במוזד לא יאכל ולא שאל, כלומר במבשל יש להפסיק בין שוגג למוזד אבל בשוכה השוגג והמוזד שרו, רבה ורב יוסף אמרי שוכה בין שוגג ובין מוזד מותר לא קנסו רבנן אפילו במוזד, רב נחמן בר יצחק אמר שנתון אסורין וקילא כוותיה, ואותבינא עליה שבת קדירה על גבי כירה ובישלה בשבת בשוגג יאכל במוזד לא יאכל כו', ועלתה ברובה ורב יוסף בקשיא. ואקשינן הכא א"ר מאיר חמין שהוחמו כל צורכן ותבשיל שבישל כל צורכו בשוגג בין במוזד מותר, ובתחלה הירק אסר ומה הן משהין, בשי"א ולא כלום ובה"א חמין אבל לא ותבשיל קשיא, דר' מאיר אדר' מאיר, ושנינן לא קשיא הא דקמתי חמין אבל לא תבשיל לכתחילה. ודבי יהודה אדרבי יהודה לא קשיא, הא דקמתי רבי יהודה הכא תבשיל שבישל כל צורכו אסור כירה שאינה גרופה ולא קטומה וליפיק אסור, והאי דקמתי התם משהין ע"ג כירה לביה חמין ותבשיל בגרופה וקטומה, וכיון שנתקשה רבה ורב יוסף, נתקיימו דברי רב נחמן בר יצחק וקיל' כוותיה, כל השוכה קדירה ובישלה קודם גזירה היה שרי ובהר גזירה קנסו רבנן אפילו שוגג, ומאי גזירה דבתחלה היו אומרים המבשל בשבת בשוגג יאכל במוזד לא יאכל וה"ה לשוכה, ומשרבו משהי קדירה במוזד ואומרים שוכחים היינו, גזרו אף על השוכה, וכיון דהלקי דמצטמק ויפה לו אסור, איבעיא לן עבר ושהה מאי, ואחין למיפשטא מהא דתיא דאסר רבי יוסי בצפורי ביצים מצומקות שנשתהו על גבי כירה, (שמו"ג נשי"ג) עבר ושהה קנסו רבנן, ודחינן לא אסר להו לעשות כן אלא לשבת הבאה, וכן סוגיא דשמעון. פ"ס בה"א אף מחזירין, אוקמנא הא דקמתי מחזירין בשבת הוא ואפילו כמה פעמים ודוקא בכירה גרופה וקטומה, והני מילי שלא הניחו ע"ג דוקא כלל אלא מחזירין בירו ודעתו עליהם

(א) מוספתא פ"ג צ"ק ע"א. חולין טו. גישין גג. צ"ה ז': (ב) ורמזות פ"ב מ"גן מכוזת (ג) ו' נמי מוספתא ע"ז טו: ד"ה אמר רבא, (ד) מוספתא פ"ג, (ד) ופי' שמתחבין אותו המיכת קטטה ומתקני אותו עד שנתקן צצפתה או צצטימי שכל זמן מצטמק יאל שנתו ומתעבר עס היבשול, ערוך ערך טרוף ג', (ה) ושאל לתלמוד לא נראה לתקן כיון דר"מ אסר אפילו תבשיל,

מוסף רש"י

בשוגג יאכל. אפילו הוא עלמו ואפילו בו ציוס (ב"ק גא) וחזקין טו. וכע"ז גישין גג. ואין לכוין להפסיק עד הערב ככדי שיעשר, דהא דאמרינן צצפתה לערב ככדי שיעשר, ל"ת ליה לרי' מאיר אלא היכא דעבד ישראל אפי"כ ונמזד דאסר חיוצא דלא נמטייה הצאה מאיסורא, אבל צשוגג לא (וחזקין טו). מוזד לא יאכל. לו ציוס עד שמתקן, וככדי שיעשר, והוא הדין לאחרים נמי דאסור למיכלי בו ציוס, דעשהה משום דלא נמטייה הצאה מאיסורא הוא וכי שיהי אלוהתא ככדי שיעשר לא מטי ליה הצאה מניא, ואידי דמני רישא צצדיה, דאשפתין צצפתה להמירא, מני נמי פוסא צצדיה (וחזקין טו). וכע"ז ב"ק ע"א. או לא יאכל הוא לעולם אבל אחרים יתאכלים אולתם (כתובות טו).

רבינו הגנאל

הא דבעו מר' חייא בר אבא שבת קדירה ע"ג כירה ובישלה בשבת, ודרש להו המבשל בשבת בשוגג יאכל במוזד לא יאכל ולא שאל, כלומר במבשל יש להפסיק בין שוגג למוזד אבל בשוכה השוגג והמוזד שרו, רבה ורב יוסף אמרי שוכה בין שוגג ובין מוזד מותר לא קנסו רבנן אפילו במוזד, רב נחמן בר יצחק אמר שנתון אסורין וקילא כוותיה, ואותבינא עליה שבת קדירה על גבי כירה ובישלה בשבת בשוגג יאכל במוזד לא יאכל כו', ועלתה ברובה ורב יוסף בקשיא. ואקשינן הכא א"ר מאיר חמין שהוחמו כל צורכן ותבשיל שבישל כל צורכו בשוגג בין במוזד מותר, ובתחלה הירק אסר ומה הן משהין, בשי"א ולא כלום ובה"א חמין אבל לא ותבשיל קשיא, דר' מאיר אדר' מאיר, ושנינן לא קשיא הא דקמתי חמין אבל לא תבשיל לכתחילה. ודבי יהודה אדרבי יהודה לא קשיא, הא דקמתי רבי יהודה הכא תבשיל שבישל כל צורכו אסור כירה שאינה גרופה ולא קטומה וליפיק אסור, והאי דקמתי התם משהין ע"ג כירה לביה חמין ותבשיל בגרופה וקטומה, וכיון שנתקשה רבה ורב יוסף, נתקיימו דברי רב נחמן בר יצחק וקיל' כוותיה, כל השוכה קדירה ובישלה קודם גזירה היה שרי ובהר גזירה קנסו רבנן אפילו שוגג, ומאי גזירה דבתחלה היו אומרים המבשל בשבת בשוגג יאכל במוזד לא יאכל וה"ה לשוכה, ומשרבו משהי קדירה במוזד ואומרים שוכחים היינו, גזרו אף על השוכה, וכיון דהלקי דמצטמק ויפה לו אסור, איבעיא לן עבר ושהה מאי, ואחין למיפשטא מהא דתיא דאסר רבי יוסי בצפורי ביצים מצומקות שנשתהו על גבי כירה, (שמו"ג נשי"ג) עבר ושהה קנסו רבנן, ודחינן לא אסר להו לעשות כן אלא לשבת הבאה, וכן סוגיא דשמעון. פ"ס בה"א אף מחזירין, אוקמנא הא דקמתי מחזירין בשבת הוא ואפילו כמה פעמים ודוקא בכירה גרופה וקטומה, והני מילי שלא הניחו ע"ג דוקא כלל אלא מחזירין בירו ודעתו עליהם

שבח קדרה על גבי כירה ובישלה בשבת מהו. אע"ג דקיי"ל כחנניה ^אהכא בעי דבלא צשיל כמאכל כן דרוסאי דמודה ציה חנניה אי נמי בעי אפי' צקידרה חיימא והא דשרינן צפ"ק (דף יח: וסס) קידרה חיימא היינו דוקא ^בצמור שחומר רב דבלא חיתוי יתצטל עד למחר אבל כירה דשליט צה אורחאי אסור דאיכא למיחש שמה יתמה: **אבל האי דרא קעביד מעשה במוזד נמי יאכל**. תימה דהא אמר צפ"ק (סס) לא תמלא אשה קדרה עסקיות כו' ואם נתנה למוזאי שבת אסורין ככדי שיעשו וי"ל דבלאו הכי פריך שפיר מצרייתא דמיימי:

בשרלמא ארב נחמן בר יצחק כאן קודם גזירה כו', תימה לר"י (ס) לימא מרווייהו קודם גזירה והא דשרי צצרייתא שוגג היינו צצשילי' כמאכל כן דרוסאי ורב נחמיה איירי דבלא צשיל כמאכל כן דרוסאי כדפי' ומירך ר"מ דצישלה צצפת משמע שלא היתה קודם לכן כלל מצושלת ולא צעי למימר נמי דרצ נחמן סבר כו' יהודה דאסר תצטיל אפי' צישל כל זכרו וכ"ש לא צישל משום דלימא ר' יהודה לא איירי אלא צמוזד אבל צשוגג מודה לר"מ דשרי אפי' לא צישל כל זכרו:

קשיא דר' מאיר אדר' מאיר. כאן משמע דסתם חמין ותצטיל היו נמי מצושל כל זכרו דאי לאו הכי לא הוה פריך מדרי' ורש"י אומר ^אדאפי' אי סתם חמין ותצטיל היו צלא צשיל כל זכרו פריך שפיר דהא צצניה גרופה משמע צצרייתא דלעיל לאון משהין כלל אפי' צישל כל זכרו דאי הוה שרי צישל כל זכרו הי"ל לפרש מה הן משהין צצניה גרופה כדמפרש ^טאגרופה והכא שרי ר"מ צישל כל זכרו אפי' צצניה גרופה ^אמ"מ נראה דסתם חמין ותצטיל היו נמי צצשיל כל זכרו מדפשיטא ליה לתלמודא דמאן דאסר להחזיר אסר אפי' צישל כל זכרו כדמוכח גבי ואף ר' אשעיא סבר כו' ^ב:

הא לכתחלה הא דיעבד. לא סגי צהאי שניוא ^אדהא לעיל שרי ר' מאיר סתם חמין דהויא אפי' לא הוחמו כל צורכן אפי' לנפתלה והכא אסר ^אחמין שלא הוחמו כל צורכן אפי' דיעבד אלא ריחך לשנויי דמנטיא אקשיא דר' יהודה אדר' יהודה הא בגרופה וקטומה הא צצצניה גרופה ^טואדרבי יהודה נמי צריך לשנויא ^ט(דהכא) דהא לנפתלה הא דיעבד ^אדא צצצניה גרופה אסר לעיל אפי' חמין שנתצטל כל זכרו והכא שרי ^אאלא דאיכא לשנויי הא לנפתלה הא דיעבד ^ט:

עבר ושהה מאי. דבלא צשיל לאוקמי דהא ככר פשט לעיל לאיסורא ככר נחמן בר יצחק ^בונראה לר"י דמעביא ליה צצשיל וצשוגג ^אואליבא דר' יהודה ^באע"ג דאין הלכה כר' יהודה ^באי אסר מנצטמק ויפה לו דוקא במוזד ^באו דלימא אפי' צשוגג וימיתי ראייה ממעשה דר' יוסי דאסר ^בומשמע ליה דאפי' (דף מג.) ואומר רש"י ^אקודם גזירה ולא קאמר ושיאו ומייה לשון עבר ושהה משמע **לא לשבת הבאה**. כולה סוגיא צצצניה גרופה דנפרפה ליכא שום אמוזא דאסר כדפרישתי לעיל והיינו ככר דאסר לעיל מנצטמק ויפה לו: אפילו

הא דבעו מר' חייא בר אבא שבת קדירה ע"ג כירה ובישלה בשבת, ודרש להו המבשל בשבת בשוגג יאכל במוזד לא יאכל ולא שאל, כלומר במבשל יש להפסיק בין שוגג למוזד שרו, רבה ורב יוסף אמרי שוכה בין שוגג ובין מוזד מותר לא קנסו רבנן אפילו במוזד, רב נחמן בר יצחק אמר שנתון אסורין וקילא כוותיה, ואותבינא עליה שבת קדירה על גבי כירה ובישלה בשוגג יאכל במוזד לא יאכל כו', ועלתה ברובה ורב יוסף בקשיא. ואקשינן הכא א"ר מאיר חמין שהוחמו כל צורכן ותבשיל שבישל כל צורכו בשוגג בין במוזד מותר, ובתחלה הירק אסר ומה הן משהין, בשי"א ולא כלום ובה"א חמין אבל לא ותבשיל קשיא, דר' מאיר אדר' מאיר, ושנינן לא קשיא הא דקמתי חמין אבל לא תבשיל לכתחילה. ודבי יהודה אדרבי יהודה לא קשיא, הא דקמתי רבי יהודה הכא תבשיל שבישל כל צורכו אסור כירה שאינה גרופה ולא קטומה וליפיק אסור, והאי דקמתי התם משהין ע"ג כירה לביה חמין ותבשיל בגרופה וקטומה, וכיון שנתקשה רבה ורב יוסף, נתקיימו דברי רב נחמן בר יצחק וקיל' כוותיה, כל השוכה קדירה ובישלה קודם גזירה היה שרי ובהר גזירה קנסו רבנן אפילו שוגג, ומאי גזירה דבתחלה היו אומרים המבשל בשבת בשוגג יאכל במוזד לא יאכל וה"ה לשוכה, ומשרבו משהי קדירה במוזד ואומרים שוכחים היינו, גזרו אף על השוכה, וכיון דהלקי דמצטמק ויפה לו אסור, איבעיא לן עבר ושהה מאי, ואחין למיפשטא מהא דתיא דאסר רבי יוסי בצפורי ביצים מצומקות שנשתהו על גבי כירה, (שמו"ג נשי"ג) עבר ושהה קנסו רבנן, ודחינן לא אסר להו לעשות כן אלא לשבת הבאה, וכן סוגיא דשמעון. פ"ס בה"א אף מחזירין, אוקמנא הא דקמתי מחזירין בשבת הוא ואפילו כמה פעמים ודוקא בכירה גרופה וקטומה, והני מילי שלא הניחו ע"ג דוקא כלל אלא מחזירין בירו ודעתו עליהם

אפילו בשבת. פירש בקונטרס שצנת ציוס המחרת ולפי"ה ה"ל למינקט אפי' ציוס השצנת ולמאי דפרישיתא דעיקר פלוגתייהו בחול אמי שפיר: **פינה ממיחם למיחם מהו.** וא"ת דצפרק צמנה טומנין (לקמן דף נה.) תניא וכן היה רשב"ג אומר לא אסרו אלף צאותו מיחם אלף פינה ממיחם למיחם מותר אלמנה צמיחם אחר שרי טפי והכי משמע איכא אור"ת דהכא גבי השהה ע"ג כירה כשהוא צאותו מיחם שהוא חס לא אמי לתתוי אלף צמיחם אחר שהוא קר אמי לתתוי אלף גבי הטמנה שרי טפי כשהוא קר דצמיחוי מועט לא יועיל: ורשב"א מפרש בשם ר"י דהתם בהטמנה דהו לזוך מחר ליכא למיחם למיחוי דגלגל חתוי יתחמם הרבה אלף הכא דבעי לה גלילה איכא למיחם למיחוי ומיחוי קתם משמע התם דמיירי צמטנין גלילה (ת"י):

תנור שהסיקוהו בקש ובגבבא אא יתן בו. אי להחזיר תנן הכא נמי האי לא יתן לא יחזיר אלף להשהות משהה אפילו צמנו שאינו גרוף וקטום כמשמעו בפ"ק (דף יח.): **דשרינן קידרא חייתא ונשיל כמאכל** בן דרוסאי אפילו צאינו גרוף וקטום ומשמע התם דצמנו קראי חאא דקתני התם לעיל לא תמלא חשה קדרה (א) עסקיית' כו':

אי לימא בשאינה גרופה. האי ליטנא לאו דוקא דצאי כפר דלא מיתוקמה צגרופה דגרופה לא מסתבר ליה שיהא חילוק צין גפת ועיס לקש וגבצא דאי הוה מלי צאי לאוקמה צגרופה דקמיון לה רב אלף לא הוה מלי למשפט מילי"ה ורב אלף דמוקי לה צגרופה סבר דיש לעולם יותר חוס כשהסיקה צגפת ובעיניס אע"ג דגרופה מצקש וגבצא:

תניא כוותיה דאביי בו. יש דגרסי בקיפא כופח שהסיקהו צגפת ובעיניס (ב) אין סומכין לה דאי גרס סומכין לה לא חאא כוותיה דצאי דאינה ליה דצנפח נמי אין סומכין¹ כדאמרנין לעיל וי"ל דאי גרסינן סומכין² איכא לאוקמה צגרופה ונקט גפת ועיניס לרבותא דאפילו הכי סומכין לה³:

א ימינינה בחור. אע"ג דלמר צלא יחפור (צ"ב דף יט. ועס) דחול דקריי מקרי להמית ממיס והכא צ"ל ה"ל קריה הכא מיירי צחול שהחוס צמנה דומיא דצצק דרכיס: **מעשה והביאו סילון של צונן** לתוך אמה של חמין בו. מצעד יוס הציראהו דפירש בקונטרס ואין שום איסור כלל בהצאה דתניא צפרק קמא (דף פותקין מ"ס לגינה ומתמלאת והולכת כל השצנת כולה ואסרו צרחינה גזירה שמה יערבם צצנת ולערבם צצנת אסור משום מולדות האור ומשיצא כחדא גזירה (ג) ואם היינו מפרשים דצמנין היו צו נקצים וכשהיו רוחאים צצנת היו פותחים הנקצים ומתערבין האוניין צמנין הוה אמי שפיר טפי דשתא ליכא חול חולא גזירה אטו חמי האור אף צגמרא מדמי לה להטמנה מצעד יוס ויליף מינה לאסור להטמין

להו גלגל מאי אמר רב

מחזירין אפילו בשבת ואף ר' אושעיא סבר אף מחזירין אפי' בשבת דא"ר אושעיא פעם אחת היינו עומדים לעילא מר' חייה רבה והעלנו לו קומקמום של חמין מדיוטא התחתונה לדיוטא העליונה ומוזגו לו את הכוס והחזרנוהו למקומו ולא אמר לנו דבר א"ר דריקא א"ר אבא א"ר תדאי לא שנו אלא שעודן בידו אבל הניחן ע"ג קרקע אסור א"ר אמי ר' תדאי דעבד לגרמיה הוא דעבד אלא הכי א"ר חייה א"ר יוחנן אפילו הניחה על גבי קרקע מותר פליגי בה רב דימי ורב שמואל בר יהודה ותרוייהו משמיה דרבי אלעזר אמרי חד אמר יעודן בידו מותר ע"ג קרקע אסור וחד אמר הניחן על גבי קרקע נמי מותר אמר חזקיה משמיה דאביי הא דאמרת עורן בידו מותר לא אמרן אלא יעדעתו להחזיר אבל אין דעתו להחזיר אסור מכלל דעל גבי קרקע אע"פ שדעתו להחזיר אסור איכא דאמרי אמר חזקיה משמיה דאביי הא דאמרת על גבי קרקע אסור לא אמרן אלא שאין דעתו להחזיר אבל דעתו להחזיר מותר מכלל שבועדן בידו אע"פ שאין דעתו להחזיר מותר בעי ר' ירמיה תלאן במקל מהו הניחן על גבי מטה מהו בעי רב אשי פינן ממיחם למיחם מהו תיקו: **מתני' יתנור שהסיקהו בקש ובגבבא לא יתן בין מתוכו בין מעל גביו כופח שהסיקהו בקש ובגבבא ה"ז ככיריים בגפת ובעיניס הרי הוא כתנור: גמ' תנור שהסיקהו סבר רב יוסף למימר תוכו תוכו ממש על גביו על גביו ממש אבל לסמוך שפיר דמי איתביה אביי כופח שהסיקהו בקש ובגבבא הרי הוא כתנור ואסור הא ככירה ובעיניס הרי הוא כתנור ואסור על גביו ובמאי אילימא כשאינו גרוף וקטום אלא כירה כי לאו לסמוך וקתני הרי הוא כתנור ואסיר אמר רב אדא בר אהבה הכא בכופח גרוף וקטום ותנור גרופה וקטומה עסקינן הרי הוא כתנור דאע"ג דגרוף וקטום על גביו**

אסור דאי ככירה כי גרופה וקטומה שפיר דמי: **תניא כוותיה דאביי יתנור שהסיקהו בקש ובגבבא אין סומכין לו ואין צריך לומר על גביו בקש ובגבבא סומכין לו ואין נותנין על גביו בגפת ובעיניס אין סומכין לו אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי האי כופח היכי דמי אי ככירה דמי אפילו בגפת ובגבבא נמי לא אמר ליה נפיש הבליה מדכירה ווותר הבליה מדתנור היכי דמי כופח היכי דמי כירה א"ר יוסי בר חנינא יכופח מקום שפיתת קדרה אחת כירה מקום שפיתת שתי קדרות אמר אביי ואיתימא רבי ירמיה אף אנן נמי תנינא ככירה ששנחלקה לאורכה מהורה לרחבה כופח בין לאורכו בין לרוחבו מהו: **מתני' אין נותנין ביצה בצד המיחם בשביל שתתגלגל ולא יפקיענה בסודרין ור' יוסי מתיר ולא ימינינה בחול ובאבק דרכים בשביל שתצלה מעשה שעשו אנשי טבריא והביאו סילון של צונן לתוך אמה של חמין שהוחמו בשבת ואסורין ברחיצה ומותרין בשתיה: גמ' איבעיא יוסף גלגל חייב חטאת אמר מר בריה דרבינא אף אנן נמי תנינא כל****

דפוטו: הא ככירה שרי. כלומר מדקתני הרי הוא כתנור מכלל דאי הוה מדמי ליה להיכה הוה שרי ושמעינן מינה דכירה שחוסק צגפת ובעיניס שרי: **ובמאי קאי קס"ד** צשאינה גרופה ואי על גבה מי שרי: **סניא כווסיה דצני.** דאסור לסמוך לתנור: **אפי' צגפת ועיניס.** לשתרי צגרופה וקטומה: **שנחלקה לאורכה.** הרי צטלו שמי שפיתומה שנחלקת רחצה לשמים הלכך טהרה מעוממאלה שיהי יתלה: **נחלקה לרחצה.** מאלאו שמי השפיתות קיימות זו לצדה זו לצדה: **כופח צין לאורכה צין לרחצה טהרה.** שהרי ארכה כרחצה וכולה מקום שפיתת אחת: **מתני' אין נותנין ביצה צד המיחם.** קומקמוס של נחש: **צציל שסוגלגל.** שחללה קתם עד שמהא מגלגלת: **ולא יפקיענה בסודרין.** לא ישברנה על קודל שהחוס צמנה כדי שחללה מחומו של סודר: **חול וצצק דרכיס.** שהחוסו מכת חמה. וצגמרא⁴ מפרש אמאי לא פליגי רבי יוסף דהא: **והביאו סילון.** מצעד יוס: **של לונן.** כדי לתמנן⁵ להמית נמשכין וצאין כל השצנת: **לסוך חמה.** של חמי טבריא: **אם צצנת.** אונן שצאו צצנת: ה"ג **חמין שהוחמו**

מסורת הש"ס

מסורת הש"ס

מסורת הש"ס

מסורת הש"ס

מסורת הש"ס

מסורת הש"ס

מסורת הש"ס

מסורת הש"ס

מסורת הש"ס

מסורת הש"ס

מסורת הש"ס

מסורת הש"ס

מסורת הש"ס

מסורת הש"ס

מסורת הש"ס

מסורת הש"ס

גליון הש"ס

תוס' ד"ה תנור בו דשרינן קידרא חייתא ובשיל כמאכל בן דרוסאי. ק"ל הא שם לא מזכר מן מאצ"ד אלף סתם ובשיל שפיר דמי אלף דמוס' מבזו שם דסיני כמאצ"ד דהא קיימא לן כמאסי וא"כ אף עשו כלן היתה מזה נלמא צלמת מנור מנור דמאצ"ד אסור ודאמרי ובשיל ש"ד היינו פשטוהו ובשיל דמנר גם אמאי ולא הוסיפו כשפטו דהא קמי ולא חזרה על גבי נגלס אלף חמי שקבטו פניה חזרה היינו כמנור כמ"ש מוס' נלול דף לו ע"א ד"ה אפי' וי' ק"פ על גב חזרה כמנור ה"ל. והיינו ע"כ משום חזרה אופני כמנור. ע"כ דאיכא מפי' תמיה מאד:

הגהות הגר"א

[א] גמ' סומכין לו ואין טומנין. כ"ז סומכין לו ונמננין ט':

רבינו הגנאל

להחזירם הוא ששינוי אף מחזירין. אבל אם היתה ע"ג קרקע אפי' שהיה דעתו להחזירם לכירה אסור. ואסיקנא לשמעתא בתרי לישני, וקרי' כל כי יא גונא דארויחא עבדינן לחומרא, ושבת איסורא דארויחא היא. תלאם במקל או הניחם ע"ג המיטה או הניחם בכרייה המיטה או פינם מפיחם למיחם, הני כוליהו איבעו ולא איפשיטו ועלו בתריה, וקרי' כל תיקו דאיסורא לחומרא. מתני' תנור שהסיקהו בקש ובגבבא כו'. אוקמא אביי לא יסמוך. תניא כוותיה תנור שהסיקהו בקש ובגבבא אין סומכין לו ואין צ"ל [בתוכו]. ואין צ"ל על גביו, ואין צ"ל שהסיקהו בגפת או בעיניס. כופח שהסיקהו בקש ובגבבא הרי הוא ככירה, בגפת ובעיניס הרי הוא כתנור ואסור, ואע"פ שהוא גרוף וקטום. ואסיקנא כופח מקום שפיתת קדרה אחת, כירה מקום שפיתת שתי קדרות. ודייקין לה מאה דתנן כירה שנחלקה לאורכה מהורה לרחבה טמאה, פירוש עייין תורת כלי עליה דהא יכול לשפוט [בין] אחת, כופח בין לרחבה בין לאורכה מהורה. והאי כופח נפיש הבליה מדכירה, ווותר הבליה מדתנור. וקרי' מתניין בתנור של נחומין, [ותנור של נחומין] מפורש בלא יחפור (גיב' ב.) אבל תנור [דינן] ככירה של נחומין היא. פוס' אין נותנין ביצה בצד המיחם בשביל שתתגלגל. גלגל מאי, אמר רב יוסף גלגל חייב חטאת,

מסורת הש"ס

(א) לקמן קמה. (ב) ע"כ קמו. (ג) וי"ל האזן. מוס' לזנין: כחמה. וכו'. מלך דבש.

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה מי פכת מעשה טבריא אסיפא:

גליון הש"ס

גמרא דחלפי אפיתחא דגיהנם. עיין חולין דף ח ע"א חוס' ד"ה בחמי טבריא:

מוסף רש"י

כל שבא בחמין. כלומר שנתשל (קטן קמה). שורין אותו בחמין בשבת. כ"י קשה נמשך. אבל לא שאל בא בחמין מלפני השבת. כגון בע"כ שאכלין אותו מי על יד הדק (ש"ס). מדיחין אותו. ולא אמרין זהו כשולל. אבל לא שורין (ש"ס). חרין מן המליצה ישן. דג מלח על שנה שעברה (ש"ס). וקוליהו אסיפא. ש"ס ע"כ שאלוהו אמו ממחמת מלח על ידי הדסה חמה. והנה כשילי הדסה נמי לא שבו גמר מלאכתו והו' כשול (ש"ס). נוחקן תבשיל לתוך הבור. שאין בו מים (קטן קמה). בשביל שהיא שבורה. על קרית ממחמת הים (ש"ס). ואת הרים הימים בחיים בשביל שיצטוו. כל מלח מיס מים יפס לתוך מים רעים להחמיר שיעטו ולא יחמו (ש"ס).

תוס' ישנים

(א) וכו"ו נמי אסרי שמה יתה דלף בניית אסרי לחמות לזרין מיליה ב. (ב) ואין נראה כ"כ קושא דלא מיישקן שמה יתפר דמנויה כ"א אלא בחול דוקא מיישקן ובעלין לו כל הניזק ומסר לו מעט:

רבינו הגאון

כענין מליה ישן וקוליהו האסיפא שהדחתו היא גמר מלאכתו. ולא יפקיענה בסודרין. ור' יוסי מתייר. ואוקמה רב בחמן (במחמה) כ"ע לא פליגי דשרין בתולדות האור כולי עלמא לא פליגי (דשרי) [דאסרו]. כי פליגי בתולדות חמה. ת"ק סבר גורנין תולדות חמה אסור תולדות חמה אור. ור' יוסי סבר לא גורנין. ואמר רב רבנן לרבי יוסי והא מעשה שעשו אנשי טבריא תולדות חמה הוא דאסרי רבנן לאנשי טבריא. אע"ג דדחי ר' יוסי ואמר תולדות אור הן. ק"ל כתיב. אמר רב חסדא

כירה פרק שלישי שבת

ל"א.

עין משפט
נר מצוה

ג' א ב מ"י פ"ט מהל' שבת הלכה ג' ופכ"ב הלכה ט' סמך לאוין סה טו"ע ע"כ א"ת סמך שיה ספ"ק ג'.

לעני רש"י

טורני"א. טנה.

מוסף תוספות

א. [וקשה] למה אסרו ביר"ט, דהא איסור הטמנה בדבר המוסף אינו אלא בערב שבת גזירה שמה יתחה בחללים, וזוהי החלום מותר הוא ביר"ט. ריע"ג. ב. דכיון דהוי"ה אסורה ביר"ט, וכוונתם במים אלו לרחיצה. ריע"ג. ג. בחמי טבריא. ריע"ג. ד. זה ה"י עובר בתוך האמה ופיהו ויצא לחוץ. מי הריץ לט' סוד"ה ממשפח. ה. וזמיו ויצאין ונשפכין לגומא שבקרקע. מי הריץ לט' סוד"ה ממשפח. ו. והו"ל שמתין בדבר המוסף שאסרו חכמים. ריע"ג. ז. כדי שתתרכך יתה. ח. הריץ. י. לאחר שיתרבה מן האש. חוס' רל"ט. ט. שלא תבשלה כ"צ. אע"פ שנתבשלה כמאכל ביר' דהו לא אפשר לאחזיקו עלה מים בשול. אפ"ה. מי הריץ. י. כלומר, אין שורין אותו בכלי ראשון, אבל שופכין בכלי ראשון עליו. חוס' רל"ט. משום דכיון דע"כ האור ממש אסור וכו' בתולדות האור נמי מחמירין ל"י הואיל ולא נתבשל כ"צ. מי הריץ. יא. מכיל ראשון. ריע"ג. לאו ככלי ראשון הוא, כ"י קליפה לא מבשיל. ואפי' ריע"ג. יג. ואפי' ריע"ג. יד. דאין כאן בשול. חוס' רל"ט. י"ד. דכלי ראשון. מי הריץ. טו. קשה, אמאי שרי לשפוך עליו מכלי ראשון. חוס' רל"ט. אפי' היתה כלי ראשון, דכלי ראשון מבשל הוא קצת, אפי' בהדחה. ריע"ג. טז. וכלי שני אינו מבשיל. ריע"ג. י"ז. (ה) ודוקא מדיחין, אבל חוס' רל"ט. י"ח. האלפס והקריאה שמעבידן מדיחין לא יתן לתוכן תבלין. חוס' רל"ט. בכלי שני מוס' לשרות בכלי שני מוס' רל"ט. (ז) לאור דוקא מדיחים. ריע"ג. כא. דה"ק דסתם גג לית ביה עפר גזירוש ביה שמה יתפרו, שלא יקלקל את גגו. חוס' רל"ט ד"ה פסם. כב. גזירה. חוס' רל"ט. ד"ה סתם. [אין] דסתם גג הוא טוח בטיט יפה ובסיד, וכשאדם חופר, אינו עוקר משם עפר אלא כעין רבבים מדובקים. ריע"ג. כג. דאפי' טלטול מן הצד ליכא, שאינו מטלטל, אלא הגאות מרדכ. כד. בדפנות של קרקע קשה. רע"ג. כד. בעומק ומן הצדדין, דבעפר תיחוח ממש ליכא משום גומא. רע"ג. כו. וכשנטול ממנו לעשות גומא היא מתמלאת מיד מן העפר שסביבותיה. ריע"ג. כז. והשתא ליכא גומא כלל. ריע"ג.

גמ' כל שצד בחמין. כל מלוח שצד בחמין מע"ש חורין ושורין אותו בחמין בשבת ואין בו משום תיקון שהרי נתקן כבר: מדיחין. שאין זה גמר מלאכתו אבל לא שורין: חוץ מדג מלוח ישן או קוליים האסיפנין. דג שקורין טוני"א: שהדחמו זהו גמר מלאכתו.

מדקרי ליה גמר מלאכתו ש"מ זהו ציטורו וחיוב: והא דתנן. צפרק חצית נותנין כו' המים: לזון בחמה. צמש: דשרי. דאין דרך ציטורו צדק וחמה צדור לא מילתא דליגור הא אטו הא: צולדות האור. כגון אס הווסם הסודר הזה צדור מתחילה: דאסרי. דהוי ציטור: סולדות חמה. שהוסם הסודר בחמה: אטו סולדות האור. דמאן דחוי סבר דתולדות האור יניחו: שמה יטמין צרמץ. דמאן דחוי סבר מנדי האי לצשלי והאי לצשלי ותרוייהו דרך הטמנה מה לי רמץ מה לי חול ומשום הכי מודה ר' יוסי: שמה יזין עפר. שמה לא יהא שם חול עקור לכל הצורך ואחי לאוזוי עפר הדצוק והוי חופר גומא: עפר תיחוח. כלומר תיחוח בעומק דליכא למיחש לזמין: גג רוסח. שרתחו חמה: ואין מגלגלין כסיד רוסח. דהוא תולדות האור: ליכא למיגור. כגן רותח דהא לא מטמין ליה: אלא לשמה יזין עפר ויכנסו בו ליגור: לפוך אמה של חמין. וחמי טבריא לאו תולדות האור יניחו ואפ"ה אסרו להו ומודה צה"ר יוסי: דדמיא להטמנה. שמתמין מים חמים: מי כפרס מעשה (ה) אסיפא קאי. לסייעתא דחול ואצק ולאורי דתולדות חמה כי האי גוונא אסרי לגברי הכל: ארישא קאי. אפלוגתא ורבנן הוא דאמרי לה אבל לר' יוסי כה"ג לא מיתסר אלא משום דהני תולדות האור יניחו: והא מעשה. דחמי טבריא דתולדות חמה יניחו ודמיא לאפקעתא דסודרין דליכא למגור לשמה יזין ואסרי להו: צטלה

ההוא תולדות אור הוא °דחלפי אפיתחא דגיהנם אמר רב חסדא במעשה

להטמין מצדוד יוס דצדד המוסף הבל גזירה שמה יטמין צרמץ (א) ושמא יתמה ולר"י נראה דמה שהיו מתערבין לזון בחמין לא הוה דמי להטמנה וליכא למילף מינה דליכא למימר דאסרי להו מפני שמצדל המים לזונין. ונראה לו דסילוף לא היה מתערב בחמין כי היה מוקף מחילות מכל זד והיו מתחממין המים לזוניס שצסילוף ממחמת חמי טבריא^א ולא היו רוחלים בחמי טבריא עכמון לפי שריחן רע והשתא דמיא להטמנה שמים לזונין היו נטממין צמוך חמין להחממם:

כ"ב שבא בחמין מלפני השבת פירוש שנתצדל לגמרי כדמפרש לקמן צפרק חצית (דף קמה): כגון מרגולת רצי אצד שורין אותו בחמין אפילו בכלי ראשון^א וכל שלא צא כו"ט מדיחין אותו לפירוש רש"י דמפרש דעירוי^א ככלי שני^ב אמי שפיר הכא דאין שורין אותו בכלי ראשון אצל מדיחין אותו מכלי ראשון דרך עירוי^א אצל לפר"ט דמפרש דעירוי^א הוא ככלי ראשון^ט ע"כ מדיחין אותו מכלי שני קאמר וכו"כ מתי אריא מדיחין אפילו שורין נמי^ט ואומר ר"י דאפילו בכלי שני^א אין שורין דהואיל דהמים חמין מיחוי מוסף ראשון דתנן לקמן (דף קמג):^א אבל נותן לתוך הקערה או לתוך התמחו"ט היינו דוקא תבלין שהן עשוין למתק את הקדירה ולא מיחוי כמצדל ארי"כ ה"ה שורין אותו כיון דאריי בכלי שני והא דנקט מדיחין לאשמעינן דאפילו הדמה היא גמר מלאכה צמלח השן וקוליים האסיפנין: שמה יטמין ברמין. אצל הפקעת סודרין לא גזרו אטו שמה יטמין צרמץ דסודרין לא דמו לרמץ ואטו סודרין שנתחממו צדור לא צעי ר' יוסי למיגור דאין דרך לחממן כל כך שלא יהיו נשרפין: מפני שמוזי עפר במקומו. פי' צקוטרס מתוך שלא יהיה לו חול עקור כל הצורך לכסות אתי לאוזוי עפר הדצוק והוי חופר גומא וקשה לריצ"א דהא ליכא איסורא לאורייתא צחופר גומא ואינו כריך

אלא לעפרה רצי שמעון דאמר מלאכה שאינה נריכה לגופה פטור עליה ורין לומר לפי פירוש הקוטרס גזירה שמה יתפור הגומא לטמון הצליה צמורה ור"ט (ה) הקשה לפירוש הקוטרס דמאי דמשני צמון קסם גג לית ביה עפר אריכה הא קסם גג יז צו מעויצה וכיון דגורנין שמה יתפור לגזור שמה יתפור צמעויצה ויכסה ועוד שמהא צפרס יניס מפני שמוז עפר ממקומו ולפירוש הקוטרס כריך לגרום^ב שמה יזין ומפרש ר"ט שמוז עפר שהוא מוקפה ממקומו כשתחב צמון העפר וסבר רב יוסף דטלטול מן הצד שמה טלטול ואיכא צינייהו עפר תיחוח היינו^ב שהוא מלוח כל כך כשמניח הצליה מידו ליפול נטמנת מעלמה צמון העפר ואינו מוז עפר ממקומו צדיים והשתא אתי שפיר דסתם גג לית ביה עפר כל כך שיוכל להטמין צמורו דלחפירת מעויצה לא חיישין ולפירוש זה הוה מצי למימר איכא צינייהו עפר מוכן ובלאו הכי איכא צינייהו טוצא כגון גג דאית ביה עפר שמה יטמין ליכא למימר ושמה יזין איכא וכגון מעשה דאנשי טבריא דשייך יטמין ולא שייך יזין אצל קשה לרש"א דקאמר צמון אלא למ"ד שמה יזין עפר לגזור ולהאי פירוש לא שייך למימר לגזור אלא הוה ליה למימר ליסר יזין ויש ליישב דמשום דכל איסורי דרבנן הם גזירה אטו לאורייתא נקט האי לישנא ועוד פירש רצינו תס צספר הישר שמוז עפר ממקומו והוי חופר שהוא תולדה דחורש אפילו צעפר תיחוח כגון חול ואצק דריכס כדמוכח בצליה (דף מ. ט) דקאמר והא קעציד כתישה צעפר תיחוח והא קעציד גומא אלמא צעפר תיחוח שייך נמי גומא והא דקאמר הכא איכא צינייהו עפר תיחוח היינו כל כך תיחוח כשמניח צילה עליו נשקעת מאליה דצההוא ודאי לא שייך חורש וקשה לפי' דלמאי פליג רבא ארצ יוסף ולא חייש למה שמוז עפר מדקאמר אלא למאן דאמר שמוז כו' משמע דלרבה ינחא ויש לומר דרבה סבר דלא שייך גומא אלא כשנטול צידו מן העפר ושאר מקום מן הגומא אצל צנעינת צילה לא שייכא גומא לפי שאינה ניכרת:

איכא בינייהו עפר תיחוח. פירש צקוטרס דצעפר תיחוח לא שייכא גומא והא דמשמע בצליה (ט) דצעפר תיחוח נמי שייך גומא כריך לומר לפי' דהתם אריי שיש מעט עפר תיחוח וסביבו קרקע קשה דכשמסיר עפר תיחוח תשאר הגומא קיימת^ב אצל הכא כשיש עפר תיחוח הרבה^ב כשיעשה גומא אינה מתקיימת^ב כי דופני הגומא יפלו ולא יוכלו להתקיים לפי שאין הקרקע קשה^ב: ואין מגלגלין ביצה על גבי סיד רותח. קשה דמפליג צין תולדות חמה לתולדות האור לפלוג בתולדות חמה גופייהו צין גג רותח לחול ואצק דריכס וגג דאית ביה עפר ולמ"ד דשמה יטמין צרמץ אתי שפיר דמפליג צין גג רותח לקיד רותח שלא כדרך הטמנה אצל בתולדות חמה גופייהו לא מצי למיפלג אלא צין דרך הטמנה לשלא כדרך הטמנה דבחול נמי אס אינו מטמין צו אלא מגלגלו על גבי שרי: אלא ע"מ"ד שמה יזין וכו'. וא"כ לרצ יוסף אטו מי לית ליה גזירה שמה יטמין צרמץ והא מתיא טעמא אסרינן להטמין צדדד המוסף הבל ויש לומר דמבעוד יוס איכא למיגור שמה יטמין צרמץ ושמה יתמה אצל הכא לא שייך למיגור דאטו אי שרינן לצדל בחמי חמה יחוש דילמא אתי לצדל בחמי אור בשבת וא"ת הא אסרינן משחשיכה להטמין אף כשאין מוסף הבל גזירה שמה יתחח ויש לומר דהני מילי צדדד המצוסל איכא למיחש שמה יתחח אצל ציטור גמור כי הכא לא טעו אינשי אטו תולדות חמה: ומעשה

ממעשה